

VEKERDY TAMÁS 1935–2019

„[...] Pavlov zseniális, Amerika-szerte elismert tudós volt. Azt mondta, hogy ő az emberi tipológiában két nagy csoportot különböztet meg: a tudóstípust és a művésztípust. A tudóstípus mindent ízekre szed, elemez, lineáris logikával, és soha többé nem tudja eleven egészzé összerakni, szétesik neki a világ, mondta keserűen Pavlov. A művész pedig eleven egészben lát. Sokkal kevésbé pontosan, sokkal kevésbé megmagyarázhatóan. Ábrázolni tud, képekbe kivetíteni. Aztán Pavlov azzal vigasztalta magát, hogy a nagy tudós mindig nagy művészi erővel dolgozik, a nagy művész pedig mindig jelentős tudósi kvalitást is mozgósít. Mint Bartók. A mai civilizációban gyakran feledésbe merül, kiveszett az iskolából és a pedagógiából a művészet. Kezünkbe veszünk egy pedagógiakönyvet, és csodálkozva kérdezzük: tényleg ez fog bennünket képessé tenni arra, hogy a gyerekekkel kapcsolatba lépjünk? Eleven kapcsolatba? Szó nincs róla. Hiába tanulom meg a kategóriáit, ettől még nem leszek jó pedagógus. Valami másról van szó a pedagógiában: művészetről, mondja Steiner jogosan, intuícióról, improvizációról. Helyt kell állnom a pillanatban.”

*Révai Gábor beszélgetése Vekerdy Tamással
Révay Gábor: Beszélgetések nem csak gyerekekről.
Park, Budapest, 2007. 172–173.*

„Analízisemben – akkor már tíz év gyermekpszichológiai praxis után – az derült ki, hogy míg a gyermeki szempontokat könnyedén meg tudom érteni és magamévá tudom tenni – sőt: a gyerek látásmódja valamilyen értelemben máig sajátom –, addig a felnőtt szempontjai gyakran áttekinthetetlenek, a felnőtt látásmódja ellenszenves és gyanús – nemegyszer hazug – számomra.”

Vekerdy Tamás: Álmodok és lidércek. T-Twins, Budapest, 1992. 164.

